

El president del Parlament recorda les paraules de Macià sobre l'Estatut: "Si ve la més petita retallada, l'hem de defensar com sigui"

Ernest Benach

President
del Parlament de Catalunya

Ni un fil de roba

Aquest matí, com cada Nadal, recordarem el president Francesc Macià en la tradicional ofrena a la seva tomba, al cementiri de Montjuïc. Avui fa setanta-sis anys que va morir. I aquest any coincideix, a més, amb la commemoració del cent cinquantè aniversari del seu naixement, que al Parlament vam celebrar durant els actes de la diada de l'Onze de Setembre. Va ser un homenatge emotiu, un recordatori institucional merescut i necessari.

Una mirada atenta als esdeveniments que tenen lloc al nostre país em fa concloure que la figura de Macià és ben vigent. No solament perquè li devem la nostra estructura institucional, sinó perquè encarna una manera de fer política que avui es revela com una necessitat, una manera de fer política basada en la sinceritat, la transparència, la coherència, el compromís i la il·lusió. Són valors que bona part de la ciutadania reclama, i són els valors que van fer de Macià un polític respectat i admirat, fins i tot pels seus adversaris.

La vigència de Macià té a veure també amb la seva trajectòria política. És un

Macià fotografiat amb els seus néts el 26 de setembre de 1930 ■ J. M. SEGARRA

exemple de progressiu desencís amb l'Estat espanyol, un desencís que finalment el portà a defensar la independència i a proclamar l'Estat català. La Catalunya d'avui viu també una progressiva desafecció respecte al projecte espanyol. El debat sobre el dret a decidir s'estén com una taca d'oli, i això planteja un escenari completament diferent que fa uns anys ni tan sols somiàvem i que ens obliga, a poc a poc, però a tots, a prendre posició.

Així doncs, es manté aquest fil de continuïtat entre el passat que representa Macià i el nostre present, perquè el seu objectiu de llibertat és avui una reivindicació cada vegada més assumida i compartida. I això inclou des dels qui de sempre hem defensat un Estat propi fins als qui, veient impossible una Espanya federal, han decidit que cal virar el rumb. Tot i que el món ha canviat molt d'aleshores ençà, els obstacles que el president Macià havia de vèncer són d'alguna manera els mateixos que hem de superar avui. I, malgrat els anys, algunes qüestions fonamentals per al nostre autogovern encara no estan resoltes. Avui ressonen amb força les paraules de Macià: "Si ve la més petita retallada de l'Estatut, l'hem de defensar com sigui, perquè a la que deixem tocar un fil de roba de la llibertat de Catalunya, de mica en mica l'anirem perdent tota".

Aquesta defensa té una recepta pròpia: valentia i unitat. No n'hi ha prou de ser una nació. Cal demostrar-ho. Vull pensar que els temps que vénen no seran difícils, sinó que seran decisius, i hem de demostrar que com a poble estem preparats per defensar el que és just i digne per al nostre país, un país que Macià va definir perfectament en aquella expressió tan vigent al cap dels anys: "Una Catalunya lliure, socialment justa, econòmicament pròspera i espiritualment gloriosa".